

Ministers Udtalelser var nogle Misforstaaelser, skal jeg lade dem ligge, fordi jeg anser alle disse Details for at være af mere underordnet Natur. Men da jeg omtaler Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, tror jeg dog overfor det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) at maatte gjøre opmærksom paa, at, naar han saa stærkt udhæver det Nedværdigende, der er i denne Straf, det Nedværdigende, der er i, at Soldaten mister Kokarden, og at denne Uressstraf vedbliver at følge ham saa længe, saa overfor han, at Hensigten med vort Forslag netop er af en for Individuene i høi Grad henynsfuld Natur. Thi dersom Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse ikke vedtages, — og det vil ses, at overalt, hvor den er foretænkt indført i Loven som særlig Straf, finder den kun Anvendelse overfor saadanne Forseelser, hvorfor der kan idømmes saavel Fængsel som Straffearbejde, — saa vil Følgen deraf blive, at den Paagjældende i mange Tilfælde ikke kan slippe med Fængsel, men saar Straffearbejde. Jeg vilde, naar jeg var Medlem af en Krigsvet, anse det for en stor Lykke baade for den Paagjældende, man skalde falde Dom over, og for mig selv, hvis Loven var saaledes, at den kunde give et Spillerum, saaledes at man ligeoverfor mange militære Forseelser, uden at træde Retfærdigheden for nær, kunde lade den Paagjældende nøies med Band- og Brøststraf og Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse fremfor at sætte ham til Straffearbejde. Men Smag og Behag derom kan nu være forskellig. For mig stiller det sig saaledes, at, naar man finder det saa nedværdigende at miste Kokarden, saa er det dog en meget mere nedværdigende Straf at blive dømt til overhoved at miste Uniformen, og det Allerværste, der kan tænkes, er det at blive dømt til at bære den Uniform, der bæres paa Brøstløselille, det er det, man har en Mulighed for at kunne befri en Mand for ved at fastholde Nedsættelse i de Meniges anden Klasse. Det er det, jeg tror, at man ikke skal lade være at se paa, og man skal ogsaa vel lægge Mærke til, at Mand, der nedsættes i de Meniges anden Klasse, have en Chance for at kunne gjenvinde Kokarden, hvorimod det for den Mand, der dømmes til Straffearbejde, er utvivlsomt, at han bliver ved at vandre hele Livet igjennem med den Bewidsthed, at Folk sige om ham, at han har været i Forbedringshuset. For mig stiller det sig altid saaledes, at det Humaneste, man kan gjøre overfor Individuene, er, at straffe de borgerlige Forseelser fuldstændigt ens for Militære og for andre Borgere, i fuld Overensstemmelse med hvad den borgerlige Straffelovgivning derom fastsætter, men derimod overfor militære Forseelser, saa længe det paa nogen Maade er muligt, fortrinsvis at anvende Straffe, som have en ubelukkende og ren militær Karakter. Den ærede Minister fremsatte ikke nogen egentlig Indvending mod den staaende Arrest. Det for-

staar jeg fuldstændigt fra den ærede Ministers Standpunkt, thi, uden at behøve særligt at oplæse tidligere Rigsdagsforhandlinger, vil det jo være klart i Alles Grindning, at den høitærede Minister dengang tydeligt, bestemt og klart har viist, at denne Straf ikke er nogen legemlig Straf, ikke er skadelig for Sundheden og ikke kan kaldes en nedværdigende Straf. Derfor er det naturligt, at den høitærede Minister ikke har fremsat egentlige Indvendinger derimod, men at disse derimod ere komne frem fra anden Eide her i Salen. Jeg for min Person synes, at den Omstændighed, at en Mand nødes til ikke at kunne lægge og sætte sig, ikke er saa nedværdigende, al den Stund det dog er den opreiste Gang og Stand, som vi pleie at hævde som det, der karakteriserer Mennesket. Jeg kan overhovedet ikke forstaa, at der kan komme stærke Indvendinger mod denne Straf, naar man ser hen til, at der slet ikke er fremkommet en eneste Indvending mod Anbringelsen af Marinens Mandskab i de Arreste, som findes paa en Del af Flaadens Skibe. Havde man villet stille sig paa det samme Standpunkt der, saa havde det ganske vist været konsekvent; men der er endnu Ingen, som har fremsat nogen Betænkelighed ved, at Personer af Flaaden gjemmes i Arreste, hvis Dimensioner ere en Bredde af lidt over een Alen, en Høide af 3 Alen og en Længde af ogsaa 3 Alen, og hvor Forholdene ere saaledes, at disse Arreste ere nede i Luften, et Sted altsaa, hvor Luften er slet, og hvor den kun kan komme ned gennem Kulkælene; hvor det er nødvendigt at have et Vindue for at skaffe Luft inde i Arresten i Høide med Mandens Ansigt, og hvor det er nødvendigt for at skaffe Lys at stille Manden lige overfor et andet Vindue, ved hvilket der er en oplysende Lampe. Jeg kunde forstaa, om man havde engstelig ved at gjemme Mandskabet i saadanne Arreste; men naar man ikke er engstelig ved at faae dem ind i Arreste, der ikke ere saa høie, at en meget stor Mand kan staa opreist i dem, som ikke ere saa lange, at det er muligt at røre sig i dem, en Slags Arreste, som jeg snarest vil kalde „siddende“ Arreste i Modsetning til „staaende“, — thi at sidde er omtrent det Æneste, man kan gjøre i dem —, naar man ikke frygter for i Arreste med en saadan Belysning og Luft at lade en Mand være i 35 Dage mod blot at komme ud i Lime om Morgen og i Lime om Aftenen, hvorledes kan man da have Stræk for, at det vil skabe en Mand at komme i staaende Arrest høit i 27 Timer og da aldrig nogen Dag mere end 9 Timer og altid med passende Mellemrum? Jeg kan ikke se, at der i Virkeligheden er Konsekvens i Frygten for at indføre den staaende Arrest i Hæren og Omslet hos saa Mange om for Marinens Bedkommende, at gaa i den Retning, der kan betegnes ved at putte det sværnepligtige Mandskab ind i de siddende Arreste. Jeg for min Person har megen Betænkelighed ved det Sidste,